

Sygn. akt VGC 1073/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2023r.

Sąd Rejonowy w Toruniu – V Wydział Gospodarczy

w składzie:

przewodniczący: SSR Maciej J. Naworski

protokolant: sekretarz sądowy Irena Serafin

po rozpoznaniu dnia 9 marca 2023r.,

w T.

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. sp.k. w T. (KRS (...))

przeciwko P. K. (1) (NIP (...))

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego P. K. (1) rzecz powoda (...) sp. z o.o. sp.k. w T. kwotę 2.414,97zł (dwa tysiące sto osiemdziesiąt siedem złotych i dwadzieścia dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty:

- 429,27zł od dnia 25 stycznia 2020r.,

- 429,27zł od dnia 25 lutego 2020r.,

- 429,27zł od dnia 25 marca 2020r.,

- 429,27zł od dnia 25 kwietnia 2020r.,

do dnia zapłaty,

2. przyznaje radcy prawnemu P. K. (2) - kuratorowi pozwanego wynagrodzenie w wysokości 900zł (dziewięćset złotych),

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.017zł (dwa tysiące siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania w tym 900zł dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VGC 1073/22

UZASADNIENIE

(...) sp. z o.o. sp.k. w T. żądała od P. K. (1) 1 717,08zł wynagrodzenia za przeprowadzenie kampanii reklamowej w internecie w okresie od stycznia do kwietnia 2020r. i 697,89zł rekompensaty za koszty odzyskiwania należności (k. 4).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, że powód nie wykazał wykonania umowy i nie doręczył faktur pozwanemu; ponadto, powodowi służy co najwyżej jedna rekompensata za koszty odzyskiwania należności (k. 88v.).

Sąd ustalił, co następuje:

W grudniu 2019r. P. K. (1) zlecił (...) sp. z o.o. sp.k. w T. przeprowadzenie kampanii reklamowej w internecie za wynagrodzeniem w wysokości 429,27zł miesięcznie, płatnym z góry w terminie 7 dni od wystawienia faktury.

Bezsporne (umowa, § 8B, k. 9).

(...) sp. z o.o. sp.k. od stycznia do kwietnia 2020r. prowadziła dla P. K. (1) skuteczną kampanię reklamową w internecie.

Dowody: korespondencja e – mail, k. 127 – 140,

raporty statystyczne, k. 141 – 145,

zeznania J. G. k. 182 – 182v.

(...) sp. z o.o. sp.k. wystawiła P. K. (1) dnia 17 stycznia 2020r. fakturę numer (...) na 429,27zł, płatną do 24 stycznia 2020r., dnia 17 lutego 2020r. fakturę numer (...) na 429,27zł, płatną do 24 lutego 2020r., dnia 17 marca 2020r. fakturę numer (...) na 429,27zł, płatną do 24 marca 2020r. i dnia 17 kwietnia 2020r. fakturę numer (...) na 429,27zł, płatną do 24 kwietnia 2020r.

Bezsporne (faktury, k. 12 – 15).

17 kwietnia 2020r. (...) sp. z o.o. sp.k. wypowiedziała P. K. (1) umowę zawartą w grudniu 2019r.

Bezsporne (wypowiedzenie, k. 11).

Sąd zważył, co następuje:

1. Stan faktyczny w znacznej części był bezsporny wobec czego Sąd ustalił go w oparciu o zgodnie oświadczenia stron i art. 230 k.p.c.

Dokumenty złożone przez powoda, w tym zwłaszcza umowa, stanowiły wiarygodny dowód; nie budziły bowiem wątpliwości a pozwany ich nie zakwestionował.

Sąd dał wiarę zeznaniom J. G., ponieważ wypowiadał się spójnie i logicznie, a jego słowa znajdowały potwierdzenie w dokumentach.

2. Powództwo było uzasadnione.

Powód dysponował bowiem podpisaną przez pozwanego umową, z której wynikało, że zobowiązał się on płacić co miesiąc wynagrodzenie w dochodzonej wysokości. Pozwany nie podważył umowy, nie udowodnił zapłaty ani żadnego innego zdarzenia, które zniweczyć mogło dochodzone roszczenia; nie wspominał o nich zresztą.

W konsekwencji Sąd uwzględnił żądanie w myśl zasady, że pacta sunt servanda na podstawie art. 750 w związku z art. 734 i 735 k.c. i zasądził od pozwanego na rzecz powoda 1.717,08zł (4 razy 429,27zł).

Sąd zasądził od pozwanego odsetki zgodnie z żądaniem na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 8 marca 2013r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst j. Dz. U. z 2022r., poz. 893 ze zm.), powoływanej dalej jako ustawa o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, ponieważ w grę weszła transakcja handlowa a pozwany popadł w opornienie z zapłatą.

3. Pozwany bronił się twierdząc, że powód nie wykazał wykonania umowy, ponieważ faktury nie stanowią dowodu takiego zdarzenia.

Abstrahując od tego, że niewykonanie umowy przez kontrahenta samo przez się nie zwalnia dłużnika z zobowiązania, strona powodowa przeprowadziła przekonujące dowody w tym zakresie. Otóż, przedstawiła umowę, z której wynikało, że strony nawiązały stosunek obligacyjny oraz raporty statystyczne i zeznania świadka potwierdzające wykonanie obowiązku.

Także kwestia doręczenia faktur, chociaż nieistotna dla zasady roszczenia, została przesądzona po myśli powoda. Pozwany otrzymywał bowiem faktury e – mailem zgodnie z postanowieniami umowy (§ 8B pkt. 3 umowy) a wezwanie do zapłaty Poczta (k. 16 – 17).

5. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda 697,89zł rekompensaty za koszt dochodzenia należności zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. Każda należność z tytułu prowizji stanowiła niezależne świadczenie pieniężne, a wymieniona ustawa łączy prawo do rekompensaty z nabyciem roszczenia o odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych (*dura lex, sed lex*). Powódka nabywała je natomiast odrębnie od każdej kwoty, co przesądza, że należą się także osobne rekompensaty. Zresztą, nawet w przypadku jednego świadczenia spełnianego w częściach, rekompensata należy się od każdej z nich (art. 11 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych).

Pozwany nie zapłacił wynagrodzenia za cztery okresy rozliczeniowe wobec czego usprawiedliwione było czterokrotne żądanie rekompensaty.

6. Sąd przyznał kuratorowi pozwanego wynagrodzenie w wysokości minimalnej stawki fachowego pełnomocnika mając na uwadze, że kurator ma taki status a Sąd rozstrzygnął spór na rozprawie (*de lege lata* wynagrodzenia nie powiększa się o podatek od towarów i usług z uwagi na brak stosownego przepisu w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej, Dz. U. z 2018r. poz. 536).

7. Sąd orzekł o kosztach na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99 k.p.c.